

Visele se sparg natural II

Lorena.craia

Se flutură dorința pe pasul meu, greoaie,
Tu mă aștepti ca steagul rătăcit de ploaie
Și stema se declară uitată-n băț de lemn;
Secată, maculată, așteaptă doar un semn.

Se clatină pânza de foame pe gura deschisă,
De buze forțate, aleargă plăcerea prezisă,
De sus până jos și haotic, icnind de ger,
Foșnește piciorul ce urcă pe limba de cer.

Ea doarme și știu că în vis, pe tine te cântă;
Cu ochii feriți de lume, îți pare o sfântă,
Iar trupu'-i se-nvârte pe resturi ciobite de somn,
Cum timpul înclină eternul, galant, ca un domn.

Rămâi să te zbați, pierdut într-un somn minunat
Și pleacă forțat de cărari ce s-au cununat!
Noapte bună visezi, dar lasă-mi măcar dimineața
Pe limba de cer sub care spargi umbra cu fața...

Un ochi îmi va plânge și răsul de înger țintește
Pe liniștea mea, când forța din brațe pălește;
Pe gâtul de lemn, dorința se zbate-n neant
Și limba de cer înghite iubirea, frapant.

Ce știu să dorm, nu știu să spun sau să-ncumet,
Dar ceasul oprit îmi trezește din mine un tunet.
Cum noaptea ești tu, eu ziua sunt netrupesc,
Nimicul mi-l lași la picioare ca dar îngeresc.

Fii dulce în vis, fii tu totdeauna cu mine,
Căci unul se duce, altul întreabă de tine:
Fie un înger, fie un drac sub talpă călcând
O urmă din noi, o rugă din tot ce e sfânt.

Și iar vei dormi cu gâtul lăsat pe limba de cer,
Cu norii-nvelindu-te-n păture de efemer,
Dar zorii vor ști că în urmă te lasă să vezi
Cum visele pot să înșele disperate amiezi.

Ești vis natural, pornit să mă-ncânte în lipsa de tine,
Când sparge prin vârf piciorul menit să te-nchine.

POEZII ONLINE

18 mai 2016, Constanța